

אורות השבת

גליון מס' **1172**

בטאון הרבנות והמועצה הדתית באר-שבע

מנהל מערכת
הרב אברהם טריקי

מסכת אבות
פרק ד'

פרשת השבוע
אמור

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר יו"ר המועצה הדתית

ונקדשתי בתוך בני ישראל

בפרשת אמור נאמר "ונקדשתי בתוך בני ישראל". הז"ל **מלמדים** שקדושה אמיתית מתגלה דווקא "בתוך" - בתוך הציבור, בתוך החיים, ולא רק בפרישות. לא מספיק להיות אדם פרטי צדיק, אלא יש אחריות להשפיע על הסביבה ולהביא לקידוש ה' ברבים. גם **דיני הכהנים מדגישים אחריות** וציבוריות הם נדרשים לרמה גבוהה יותר כי הם מייצגים את הקדושה כלפי העם. מכאן שכל אדם, במקומו הוא שליח שמעשיו משקפים ערכים ואמונה. **המסר הוא שקדושה איננה רק עניין אישי, אלא שליחות. כאשר אדם מתנהג ביושר, בכבוד ובאמונה מול אחרים - הוא מקדש שם שמים בתוך החברה.**

בברכת לבת לוי ואבירק
עופר כרדי
יו"ר המועצה הדתית באר שבע

דבר העורך

דוגמה אישית

'אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם' (כא, א). אומר **הרבי** כתב רש"י להזהיר גדולים על הקטנים. "להזהיר" מלשון "זוהר", כאשר הגדול מאיר פנים לקטן, וככול אור זוהר ושמחה הוא קוצר הצלחה מופלגה ומשפיע עליו לטובה. המחנך צריך להראות דוגמה אישית. זו הדרך הטובה ביותר להשפיע על הזולת, כי כשהמחנך רואה שהמחנך שלו מתנהג על פי אותם עקרונות שדורשים ממנו, הדבר פועל עליו יותר מהכל. חינוך אמיתי הוא כאשר אין המחנך זקוק לעידוד מתמיד של המחנך, אלא יכול להלך לבד בכוחות עצמו בבחינת "שלהבת עולה מאליה". חינוך ילדים הוא בדוגמת גרעין או שתיל רך שעתיד להיות אילן רב פירות נושא פירות מתוקים שנאמר ר'כי האדם עץ השדה', כל מאמץ טובה וטיפולה כאשר השתיל רך, מביא אחר כך לתוצאות טובות אדירות ומוצלחות.

בברכת לבת לוי ואבירק
הרב עוזיאל אדרי
רב המרכז הרפואי "סורוקה"
וק"ק "שבטי ישראל" שכונה יא' באר שבע

זמני הדלקת הנרות

פרשת השבוע:	אמור
הפטרה:	והכהנים הלויים
כניסת השבת:	19:02
יציאת השבת:	19:54
רבנו תם:	20:45

עפ"י בקשתו של מורנו המרא דאתרא הגאון רבי אברהם דרעי שליט"א
אנו ממשיכים להביא מתורתו של רב העיר
מו"ר הגאון רבי יהודה דרעי זצוק"ל

גברא רבה

וספרתם לכם... עד ממחרת השבת השביעית
תספרו תמישים יום והקרבתם מנחה חדשה לה
(ויקרא כג, טו-טז)

חמישים יום והקרבתם מנחה חדשה: ביום החמישים תקריבו. ואומר אני, זה מדרשו אבל פשוטו עד ממחרת השבת השביעית שהוא יום חמישים תספרו, ומקרא מפורש הוא. (רש"י)

ובזה ביקש רש"י ליישב מדוע אנו סופרים ארבעים ותשעה ימים ולא חמישים יום כציווי הכתוב. ועיין בתוסי' (מנחה סה, ב ד"ה כתוב) מ"ש ליישב בזה. וע"ע ברא"ש (סוף פרק ערבי פסחים סימן מ) שדחה את תירוצי התוסי', וכתב ליישב באופן אחר, עיי"ש.

ומקדמת דנא שמעתי בזה רמו מתוק בשם הרבי מאוסטרצ'וב זצ"ל, אשר באחד מפגישותיו עם הגר"ח עוזר זצ"ל דן עמו מי ראוי לתואר 'גברא רבה' אשר בו דיברה הגמ' (מכתב כב, ב) 'כמה טפסאי שאר אינשי דקיימי מקמי ספר תורה ולא קיימי מקמי גברא רבה' (כמה טיפשים אותם אנשים שקמים בפני ס"ת ולא קמים בפני ת"ח). והנה הגמ' שם למדה כן, מהא דאמרה תורה לגבי מלקות 'ארבעים יכנוי' (דברים כה, ג) ואילו חכמים העמידו אותם על שלושים ותשע, ומכאן שגדול כוחם של ת"ח יותר משל תורה, עכת"ד הגמ' עיי"ש. והעיר הרב, הרי מצינו כעין זה ממש לגבי מצות ספירת העומר, דאמרה תורה (ויקרא כג, טו-טז) 'מיום הביאכם את עומר התנופה... תספרו חמישים יום' ואילו חכמים העמידו אותם על ארבעים ותשעה ימים, וא"כ מדוע בחר הש"ס להוכיח כן מצוות המלקות ולא ממצות ספירת העומר. והשיב על כך, שרק ת"ח המוריד מכה מיהודי ראוי לתואר גברא רבה! ומעתה שוב לא יפלא מדוע זכה דווקא משה בתואר הכנסף וזאת עליו על כולנה', בעבור הצלת הדור. **ואם** יש את נפשך להוסיף ולהעמיק בזה, צא ולמד לדברי הגמ' (עבודה זרה מד, א) עה"פ (במדבר כא, ח) עשה לך שרף - עשה לך משלך, כלומר שהוצאות עשיית נחש השרף האמור לעצור את המגפה מעל בניי - יהיו משלך, עיי"ש. ויש להתבונן נוראות, הרי מקראות מפורשים הם (שם, ה-ח) שמגפת הנחשים פרצה על בניי במדבר על דיבתם הרעה בה' ובמשה עבדו: 'וידבר העם באלוקים ובמשה... וישלח ה' בעם את הנחשים והשרפים וינשכו את העם... ויבוא העם אל משה ויאמרו חטאנו כי דיברנו בה' ובך התפלל אל ה' ויסר מעלינו את הנחש... ויחפלו את הנחש... ויאמר ה' אל משה אל תעשה לך שרף ושים אותו על נסי וגוי'. ויש לתמוה, מדוע היה צריך משה לשאת בהוצאות הצלת העם, וכי לא היה בידי העם כדי לממן נחש של נחשת עבור הצלתם מן המגפה. ברם אנו אין לנו אלא ללמוד מכאן, עד כמה נדרש מנהיג בישראל להפריד בין רגשותיו האישיים - להצלת צאן מרעייתו. וזו היתה גדולתו של משה רבינו ע"ה, אשר לא זו בלבד שמחה על פגיעתו וגם התפלל להצלת מי שפגעו בו, אלא שגם מימנו מכיסו הפרטי את הוצאות הצלתם!

ומי לנו גדול כאהרון הכהן אשר הקדיש את מפעל חייו למען הכלל. וכה הם דברי המשנה באבות (א, יג): 'הלל אומר הוי מתלמידיו של אהרון - אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה'. וידועים ומפורסמים הם דברי רבותינו במדרש אודות מנהגו של אהרון בהשכנת שלום בין איש לאשתו, ובין אדם לחבירו. ומשום כך בכו אותו 'כל בית ישראל' (במדבר כ, כט) - לרבות אנשים ונשים, לעומת משה אשר אמר עליו (דברים לד, ח) 'ויבכו בני ישראל את משה'. וכמו כן, ראיתי למי שדקדק בכתוב האמור אחר פטירתו של משה: 'וימתו ימי בני אבלי משה' (דברים שם), ואילו באהרון לא מצאנו שמתו ימי אבלי, שכן חסרונו של אהרון בחיי הקהילה הורגש בכל עת ובכל שעה, ולא תם וכאמור כל זה הוא מן המפורסמות לכל בר בי רב, אולם בוא וראה עד היכן מגיעים פני הדברים. מצאתי כתוב, ששמונים אלף בחורי ישראל הלכו אחרי מיטתו של אהרון הכהן ע"ה. וכולם נקראו בשם 'אהרון', מפני שנולדו להורים אשר עמדו בפני גירושין, ואהרון החזירם זה לזה והשכין שלום בביתם. וכשנולד להם בן, קראוהו בשם 'אהרון', שהרי בזכותו הורגש בכל עת ובכל שעה, עכת"ד. ועתה בואו חשבון, הרי ימי שני חייו של אהרון היו מאה עשרים ושלוש שנים, שהם כ-ארבעים אלף ימים. נמצא לפי זה שבכל יום הספיק אהרון להציל לפחות שניים או שלושה בתים מגירושין! הרי לפנינו מפעל חיים של קודש הקודשים אהרון הכהן הגדול מאחיו. ומעתה הוראת הלל הזקן: 'הוי מתלמידיו של אהרון אוהב שלום ורודף שלום', היא מופלגת עד מאוד - לאין שיעור ואין ערוך.

ודע שלא תתכן מסירות נפש כה גדולה למען הפרט והכלל, בלא שקדם לה אהבה אמיתית ואין סופית - כאהבת עצמו ממש. וזהו למעשה יסוד כל התורה כולה, וכמו שדרש רבי עקיבא בתלמוד ירושלמי (שבת ט, ז): 'ואהבת לרעך כמוך זהו כלל גדול בתורה', ופשוט שכוונתו בזה הוא, שמצוה זו היא 'היסוד' שעליו עומדת כל התורה כולה, שהרי יש לנו מצוות רבות נוספות - תרי"ג מצוות!

אתח סיפור "אורות פפילוס"

העלון טעון גניזה.

אורות הכשרות

הרבנות והמועצה הדתית באר-שבע
מחלקת הכשרות

לשאלת רבים

המקומות המפורטים מטה **אינם תחת השגחת הרבנות באר שבע ואין אנו אחראים על הנעשה במקום (כשרותית הלכתית)**
[הרשימה לפי א-ב]

אטליז ז'קי פחימה

שוק עירוני

אטליז יעקב אטיאס

שוק עירוני

אטליז סרוסי איתן

דרך חברון 4 מתחם תחנת דלק yellow

אטליז סרוסי ניסים

שוק עירוני

ארומה דרייב - אספרסו בר

במתחם תחנת פז הנשיאים

בורקס העגלה

מרכז אורן

בורקס סגולה

במתחם תחנת פז הנשיאים

ז'ק מלך הפלאפל והפול

שוק עירוני

מסעדת יקוטה

עיר העתיקה מורדי הגטאות 27

סופר דבאח בבעלות סאלח דבאח

מתחם איקאה רחוב ירדן 24

סופר טיב טעם

מתחם מבנה

סופר קינג סטור

רחוב קישון 1

סופר קשת טעמים

מתחם ישפרו פלאנט

פיצה דומינוס

דרך חברון 4 מתחם תחנת דלק yellow + סניף גב-ים

פיצוחי באסם

שוק עירוני

פיצוחי הללויה

רח' העליה 9 שכונה ה'

קונדיטורית הפיקוד אומי

עיר העתיקה, הפלמ"ח 107

קייטרינג ימנה

באר שבע

שווארמה מקס

מרכז ביג

כמו כן אין לסמוך על שילוט "כשר"

אלא יש לדרוש תעודת כשרות מקורית בתוקף ובצירוף הלוגרמה

בברכה מחלקת הכשרות באר שבע

הילולא דצדיקייא רבי מאיר בעל הנס זיע"א

בעל הנס

מסופר במסכת ע"ז דף י"ח: ברוריה אשתו של רבי מאיר הייתה בתו של התנא הקדוש רבי חנניא בן תרדיון. בשעת השמד תפסו מלכות הרשעה את רבי חנניא בן תרדיון כשהוא מקהיל קהילות ברבים ועוסק בתורה ודנהו למוות אכזרי בשריפה ואת אשתו להריגה ואת בתו אחותה של ברוריה לישיב בבית הסוהר של בזויים ושפלים. פנתה ברוריה לרבי מאיר ואמרה לו גנאי הוא לי שתשב אחותי הצדקת בבית סוהר נורא זה. לקח רבי מאיר עמו סכום אדיר של שלושה קבין של דינרי זהב ומסר אותם לשומר בית הסוהר ואמר לו הא לך שלושה קבין של דינרי זהב, חצי יהיה לך וחצי תשחד בו את אנשי הביקורות. אמר לו השומר, וכשיכלו הדינרים מה אעשה, הרי יעלו אותי לגרדום. אמר לו רבי מאיר, אלמד אותך סגולה בדוקה ומנוסה שתאמר אותה ותינצל והיא "אלהא דמאיר ענני". אמר לו השומר ואיך אדע שסגולה זו מועילה ומצילה? אמר לו רבי מאיר, בבקשה הבה ונבדוק. הנה לפנינו כלבי השמירה עזי נפש הנוראים של בית הסוהר שאוכלים בני אדם. נכנס רבי מאיר לשם והתגרה בהם. הרים צורר אבנים וזרק עליהם. התנפלו עליו הכלבים בחמת זעם. הזדרז רבי מאיר ואמר "אלהא דמאיר ענני" והנה לפתע תיכף נרתעו הכלבים לאחוריהם והניחוהו. כשראה זאת השומר הסכים ושיחרר אותו. לימים נשמע הדבר למלכות וגזרו על השומר מוות בתליה. כשהעלוהו לגרדום וכרכו את החבל על צווארו מיד הזדרז השומר ואמר "אלהא דמאיר ענני". והנה לתדהמת התליינים נקרע החבל וכך קרה כמה פעמים אפילו שהביאו חבלים חדשים וחזקים. שאלוהו התליינים בפחד איזה כישוף אתה עושה כשאתה ממלמל. סיפר להם השומר את כל המעשה עם רבי מאיר. המלכות הרשעה רתחה מזעם ופתחו במרדף לתפוס את רבי מאיר, וחקקו את דמות דיוקנו של רבי מאיר על פיתחה של רומי והכריזו פרס כספי גבוה על תפיסתו. פעם אחת זיהו אותו הולך ברחוב ברדו אחריו לתופסו. מיד ברח רבי מאיר לתוך מסעדה של גויים וטבל את אצבעו בתבשיל שהיה שם של נבלות וטרפות ומצץ את אצבעו השניה. אמרו הרודפים, כנראה זה אינו רבי מאיר שהרי רבי מאיר אינו אוכל מתבשילי גויים והרפו ממנו ואז יצא משם ברח מהם וניצל.

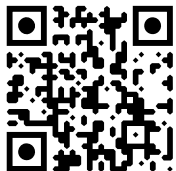
שילום בית

מסופר בירושלמי מסכת סוטה פ"א ה"ד: רבי מאיר היה יושב ודורש בקבלת שבת - בליל שבת בבית הכנסת והאריך מאד בדרשתו. הייתה שם אשה אחת שהמתינה ושמעה עד שסיים וכשבאה לביתה מצאה שהנר כבר כבה. אמר לה בעלה בכעס היכן היית עד עכשיו? אמרה לו, בדרשתו של התנא הקדוש רבי מאיר. אמר לה בעלה בזעם, תצאי מהבית ואין לך כניסה לבית עד שתרוקי בפניו של הרב הדורש. יצאה האשה מביתה, ישבה בצער בחוף ולא ידעה את נפשה מה לעשות. אמרו לה שכנותיה, בואי נלך איתך אצל הדרשן. צפה רבי מאיר ברוח הקודש את כל המעשה וכשהגיעו אליו עשה את עצמו כאילו תקפו כאב נורא בעיניו ופנה אליהן בבקשה. אולי יש ביניכן אשה היודעת את חכמת הלחישה והרקיקה לתוך העין כדי שעיניי יתרפאו? אמרו לה שכנותיה הנה יש לך הזדמנות, לכי את לחשי לו ורקקי בתוך עיניו ותהיי מותרת לבעלך. כשהתקרבה אל רבי מאיר התייראה מפניו ואמרה בחיל ורעדה, רבי קדוש, האמת שאין אני יודעת חכמה זו ללחוש לעין. אמר לה אף על פי כן אני מרגיש שבך תלוי רפואתי בבקשה רוקי בעיני שבע פעמים. לאחר שרקקה בפניו שבע פעמים אמר לה רבי מאיר לכי אמרי לבעלך אתה אמרת לירוק בפני הדרשן פעם אחת ואני רקקתי שבע פעמים. לאחר שהלכה לביתה שאלוהו תלמידיו את רבי מאיר מדוע נתן רבינו לבזות את התורה כל כך הרי היינו מביאים את בן הבליעל הזה ומלקים אותו על חוצפתו. אמר להם רבי מאיר וכי כבודו של "מאיר" גדול יותר מ"כבוד קונו". ומה אם בפרשת סוטה ציווה הקב"ה ששמו שנכתב בקדושה ימחה על המים בשביל להטיל שלום בית בין איש לאשתו, כבודו של "מאיר" לא כל שכן?

זכות התה"ק תגן בעדכם ובעד כל עם ישראל
אמן ואמן

לקיים בנו חכמי ישראל

הציבור נקרא להמשיך להעתיר בתפילה
לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל
בתוך שאר חולי עמו ישראל

לרשימת העסקים
הכשרים בעיר
סרקו את הברקוד:

אורות ההלכה

עפ"י בקשתו של מורנו המרא דאתרא הגאון רבי אברהם דרעי שליט"א
אנו ממשיכים להביא תשובות הלכתיות משולחנו של מורנו המרא דאתרא
הגאון הגדול רבי יהודה דרעי זצוק"ל

הלכות בשר וחלב - ב'

ש. האם מותר לאחסן במקום אחד בשר וגבינה צוננים, ומה הדין כשידוע שנגעו זב"ז?

ת. בשר וחלב שהיו שניהם צוננים שנגעו זה בזה או שנפלו זה לתוך זה, מותרים על ידי הדחה לחוד. ולכן התירו לאכסן אותם יחדיו, ובלבד שיזהר לבל יגעו זה בזה שמא ישכח להדחים. בד"א כשהיה אחד מהם לח קצת, אולם כשהיו שניהם יבשים לגמרי, א"צ אפילו הדחה. והילכך מותר לאכסנם יחדיו וא"צ להיזהר שמא יגעו זה בזה.

ש. בשר וחלב שהיה אחד מהם רותח שנגעו זב"ז או שנפלו זה לתוך זה, מה דינים?

ת. בשר וחלב שהיה אחד מהם חם והשני צונן אשר נגעו זה בזה, צריך לקלף את מקום נגיעתו. וכן הוא הדין כשנפל החם לתוך הצונן, אבל כל שנפל הצונן לתוך החם - הר"ז אוסר עד שיהיה באחד מהם ששים כנגד השני. מיהו הני מילי כשהיה אחד מהם לח קצת, אולם כשהיו שניהם יבשים לגמרי וגם היה הבשר כחוש, די בקליפה גם כשהצונן נפל לתוך החם. וכאמור אליבא דהרמ"א גדר 'רותח' לגבי הבשר אינו ממד בחוס, אלא כל שהיה הבשר חי - הר"ז נידון כיצונן, וכל שהיה הבשר מבושל (או אפוי או צלוי) - הר"ז נידון כ'רותח' אע"פ שבפועל היה צונן לגמרי (דאגב בישולו מתרכך בשרו ונוח טפי לבלוע). בד"א כשהיה הבשר חלק בלא בקעים, אולם כל שהיו בו בקעים, הר"ז אסור כולו אע"פ שהיה בו שנים כנגד כל החלב. ולא שנה אם נפל לתוך הצונן, או שהצונן נפל לתוכו. וכן לא שנה אם שניהם יבשים לגמרי, או שהיה אחד מהם קצת לח.

ש. ומה הדין בזה, כשהיו שניהם רותחים?

ת. ואם היו שניהם רותחין ונגעו זה בזה או נפלו זה לתוך זה, הר"ז אסורים עד שיהיה ששים באחד מהם כנגד השני. והני מילי כשהיה אחד מהם לח קצת או שהיה הבשר שמו, אבל כל שהיו שניהם יבשים לגמרי וגם היה הבשר כחוש, סגי בקליפת מקום נגיעתם. בד"א כשהיה הבשר בלא בקעים אבל כל שהיו בו בקעים, הר"ז אסור כולו ואין מועיל בו ששים. וגם בזאת יאמר, שד"ן בשר 'רותח' לענין זה - אליבא דהרמ"א, הוא כל שהיה הבשר מבושל ואע"פ שהיה צונן בפועל.

ש. האם נותן טעם בר נותן טעם מותר, גם אם מורגש טעם האיסור?

ת. נותן טעם בר נותן טעם דהיתרא מותר מעיקר הדין, ובלבד שקינח יפה את הכלים באופן שבדאי אין בהם ממשות האיסור. לפיכך אע"פ שמרגיש את טעם האיסור והוא כלי בן יומו, אין בכך כלום.

ש. האם היתר זה נוהג רק בדרך עירוי, או אפילו בדרך בישול וצלי?

ת. היתר זה נוהג אפילו בדרך בישול או צלי, ואין צריך לומר בדרך עירוי.

ש. האם היתר זה נוהג, גם במאכל חריף?

ת. היתר זה, נוהג גם בדבר חריף.

ש. ומה הדין בזה, לגבי סכין בן יומו שחתך בו דבר חריף כגון צנון?

ת. סכין בשרי בן יומו שחתך בו דבר חריף כגון צנון או בצל, אסור לאוכלם בחלב משום דאע"פ שהיה מקונח יפה מכל מקום אגב חורפיה צדנו ודוחקא דסכינא פלט הסכין הטעם שבו והוי כמו איסור בעין.

ש. האם היסור זה נוהג אפילו לכתחילה, או רק בדיעבד. ומהו גדר דיעבד לענין זה?

ת. נחלקו הפוסקים בדעת השו"ע, האם היתר נותן טעם בר נותן טעם נוהג גם לכתחילה או רק בדיעבד, ולפי הנראה אין להתיר אלא בדיעבד אבל לכתחילה אסור לגרום ניט בר ניט. וגדר דיעבד לענין זה הוא, כשכבר עלו או נתבשלו הדגים בקדרה של בשר. לפיכך אע"פ שעדיין לא נתערבו בחלב, מותר לכתחילה לאוכלן עם החלב.

ש. האם היתר זה נוהג רק באיסור בשר וחלב, או גם בשאר איסורים?

ת. כאמור היתר זה נוהג רק בניט בר ניט דהיתרא כלומר בשר וחלב, מפני שכ"א בהם עצמו מותר. אבל בשאר איסורים, אין נוהג כלל היתר זה ובאיסורים הפני עומדים עד שיתבטלו כדן.

"נר ה' נשמת אדם"

העלון מוקדש לזיכרו ולעילוי נשמתו של כב' המרא דאתרא וראב"ד ב"ש
הגאון הגדול רבי יהודה דרעי זצוק"ל

בר אסתר

ת.נ.צ.ב.ה.

"נפשו בטוב תלין וזרעו ירש ארץ"

הילולא דצדיקייא

רבי שמעון בר יוחאי זע"א

"אצל רבו רבי עקיבא"

התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי היה אחד מתלמידיו החביבים ביותר של התנא רבי עקיבא, רשביי חי בארץ ישראל במאה הראשונה לאחר חורבן הבית השני והיה דור רביעי לתנאים. מיד אחר נשואיו עם בתו של התנא רבי פנחס בן יאיר, הלך לישבתו של רבי עקיבא, ולמד שם שלש עשרה שנה רצופות. כל אותו הזמן לא זז מרבו הקדוש ושתה בצמא את דבריו. מפעם לפעם שלח שליחים אל ביתו כדי לדעת מה קורה בביתו, אולם הוא עצמו לא חזר לביתו במשך כל הזמן, מאחר שלא רצה להפסיק אף לרגע מלימודו אצל רבי עקיבא. וכבר אז בשעה שישב רבי שמעון ולמד לפני רבי עקיבא, הכיר רבו בתלמידו שהוא גבוה ושכמו ומעלה משאר תלמידיו, באהבתו ובמסירותו לתורה ובכוחותיו ו הנעלים, ומכל תלמידיו שבישבתו סמך רק את רבי מאיר ואת רבי שמעון. התקשרותו ודבקותו של רשביי אל רבו רבי עקיבא הייתה כל כך גדולה, שגם בשעה שרבו היה אסור בבית האסורים, הסתכן רשביי ובא לבקר בבית האסורים ובקש ממנו שילמדו תורה גם במצבו זה. אולם רבי עקיבא סירב בתוקף אבל רשביי לא הירפה ממנו עד שעלה בידו לשכנעו ללמוד תורה גם בשעת סכנה זו. רשביי הלך בעקבות רבו להראות דוגמא לעם, מסירות נפש ללימוד התורה, ומאחר שהייתה זו גזרת שמד, סיכן עצמו ובא לבית הכלא במסירות נפש כדי ללמוד תורה, היות שקיום העם תלוי אך ורק בלימוד התורה. על אף הגזרות הקשות שגזרה מלכות רומי, במטרה להשכיח את התורה מעם ישראל, לבטלה ולשרש אותה מתוך העם - נשאר עם ישראל נאמן לה' ולתורתו, ולמדו התורה הלך והתרבה בימים הקשים ההם הרבה יותר מבימי השלום. דורו של רבי שמעון בר יוחאי הגיע למעלה רמה בלימוד והשגת התורה. עד כדי כך שכמעט ולא מצאנו דור אחר הדומה לו, עד שאמרו, שמזמן רבי שמעון בר יוחאי עד עת בוא משיח צדקנו, לא יהיה כדור הזה שרבי שמעון שרוי בתוכו.

רבות נשמות נתקנים בהדלקה לכבוד רשבי'

כתב ה"בני ישיב"ר: ההדלקה בליג בעומר בא לרמוז על אורה של תורה שהתגלה ביום זה תורתו של רשביי. ל"ג בעומר הוא יום שם נולד וגם נפטר רשביי. **כתב האדמו"ר רבי אהרן מקארלין זע"א:** כמו שהקבי"ה לכל - כך הרשביי לכל. **כתב בספר "בוטל מירון":** מקובל בידי צדיקי וחסידי הארץ הקדושה כי נשמות של התנא האלוקי רשביי נתנוסס על ההדלקה לכבודו. **כתב האדמו"ר רבי אברהם יצחק מסאדיג' ורה זע"א:** כי ביום ל"ג בעומר בזמן הדלקת המדורות לכבוד התנא האלוקי רשביי מקבלים רבבות נשמות ישראל את תיקונם והוא עת רצון ושמחה גדולה בכל העולמות ועל כן מרבין בהלקת נרות ומדורות לכבוד רשביי.

רשבי' עומד על ציונו ומכרך את כל הבאים

אמר האר"י הקדוש זע"א: ביום ל"ג בעומר עומד התנא הקדוש רשביי על ציונו הקדוש במירון ומכרך כל אחד ואחד הבאים שמה לשמוח בשמחת ההילולא. **מסופר על ה"אור החיים" הקדוש זע"א:** שבליג בעומר היה עולה לציון הקדוש במירון ואומר ברעדה: "היאך אני השפל כנכנס למקום אש להבת שלהבת מקום שהקבי"ה וכל פמלייא של מעלה וכל נשמות הצדיקים נמצאים.

ל"ג בעומר - כיום הכיפורים

כתב רבי יהודה אייבשיץ זצוק"ל: ראוי לכל איש לשוב בתשובה ביום ל"ג בעומר כי זכות רבי שמעון מסייע להבא להיטרה דגם בעולמות העליונים הוי הילולא דרשביי. **כתב הרמ"ק זע"א:** ש"כ האר"י הקדוש: יום ההילולא דרשביי היא עת רצון גדול ושמחה רבה למעלה ומזמניים את כל פמלייא של מעלה לשמוח בשמחתו של רשביי שמעטרים אותו ביום זה בכתרים קדושים. **הגה"ק רבי אצ"ק מפשוורסק זע"א:** כתב בשם האדמו"ר רבי שר שלום מבב"ל זע"א: שגודל ועוצם קדושת יום ל"ג בעומר הוא כמו יום הכיפורים.

המתקת הדינים ושמחת התורה

כתב המקובל הרי"א ז"ל מרג"ל זע"א: בכל שנה ביום ל"ג בעומר מתעורר בעולם כח ישועה של רשביי שאמר "יכול אינו לפטור את העולם כולו מן הדין" ורבים נושעים ביום זה. **כתב הגה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זע"א:** יום ל"ג בעומר הוא "שמחת התורה" כיון ש"אור הגאולה" של קריעת ים סוף מאיר מחג הפסח עד ל"ג בעומר "והאור הגנוז" הגדול והנפלא של מעמד הר סיני - קבלת התורה מתחיל כבר להאיר מלי"ג בעומר שהוא טו"ב - 17 ימים לפני חג השבעות ומרומז דבר זה בתורה שנאמר "ויקרא לו יעקב "גיל ע"ד" כלומר כשמגיע גיל-ל"ג בעומר מתחיל האהרה של ע"ד-עדות שזה התורה הקי הנקראת ע"דו"ת ה' נאמנה מחכימת פתי.

רשבי' ומה רבינו

כתב בספר "שיעור ישיב"ר" להאדמו"ר מבוטקאטש זע"א: וראה זה פלא "ל"ג בעומר" בגימטריא "משה" ובה היום בכל שנה באותו יום בשבוע שיחול "זי" באדר" יחול גם כן באותו יום בשבוע "ל"ג בעומר" וכן יחול גם כן באותו יום בשבוע יום ד' דחג הסוכות יום האושפיזין של משה רבינו ע"ה.

רופא חולים ופוקד עקרות

כתב האדמו"ר מבראזוב זע"א: בזכות רשביי נמשכת הרפואה לעולם ורמז לזה כי תיבת "ורפאתיו" בגימטריא "שמעון בר יוחאי" = 703, ויום הילולת רשביי חל בליג בעומר שהוא שואת יקרון מידת "הוד שבהוד" ובתפילה נרשם מידת "הוד" ב"בורא רפואות". **כתב רבינו יצ"בדיה מברטנורא זצוק"ל:** הרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בנדר ונדבה שהתנדבו לציון הרשביי במירון. סגולה להיפקד בבנים לינדרו שהבן שיוולד יקרא "שמעון". וכן שאת "החלאקה" - התגלחת הראשונה בגיל 3 יעשו בציון הקי במירון. וכן נלמד חיי רוטל משקה לציון הקי במירון ליום ל"ג בעומר.

זכות התה"ק תגן בעדכס ובעד ב"ב ובעד כל ישראל אלף המגן אמן.

גילוי אליהו הנביא

תלמידי הבעלשם טוב ידעו שרבים זוכה לגילוי אליהו ורצו גם הם לזכות בכך. בהזדמנויות רבות ביקשו מרבים שיראה להם את אליהו הנביא, שהתגלותו מרוממת את האדם לדרגות גבוהות ונשגבות.

"אליהו הנביא הרי הוא מלאך הברית", ענה להם הבעלשם טוב. "בכל מקום ובכל זמן שמכניסים תיסק בבריתו של אברהם אבינו, נמצא שם אליהו וזכו לטוב".

זאת ידעו התלמידים. אליהו הנביא אכן נמצא בכל ברית מילה, אך אין הכול רואים אותו. הם ביקשו לזכות לראות את אליהו במו עיניהם. לאחר הפצרות רבות, נעתי הבעלשם טוב, והבטיח להם כי במסיבת ברית המילה הקרובה, יזכו לראות את אליהו הנביא.

לרוע המזל חלפו ימים ושבעות ולא נודמנה ברית מילה באזורים. עם הזמן דעכו הציפיות, והתלמידים חדלו להיות דרוכים כל כך.

אחרי כמה שבועות נולד בן זכר לאחד מתושבי המקום, יהודי עני ופשוט. ביום השמיני ללידתו הביאורו לברית המדרש, למעול כד' וכדן. הציבור התפלל תמלת שחרית קודם הברית, ובינתיים כנס לברית המדרש איש זר, אורח במקום, שהתיישב בקרן זוית ושקע בספר שנטל מן הארון.

הבעלשם טוב הגיע לברית המדרש לאחר התפילה, כדי להשתתף בברית. לאחר הברית ביקש ספר מסויים לעיין בו. אחד התלמידים ניגש להביא את הספר, אך לא מצא אותו בארון הספרים.

הוא הציץ על השולחנות, ולא מצא חיפש שוב ושוב בכל הפינות והעלה חרס בידו. עז היה הפצו של התלמיד למלא את ציווי רבו, והוא ניגש לעזרתו אחדים מחבריו. אך למרות כל החיפושים – לא נמצא הספר.

בינתיים נזכר מישורו בור שנכח בבית המדרש אותו בוקר והחזיק ספר בידו. אולי זה הספר המבוקש? יצאו לחפשו, ואכן, הוא התהלך להאטו ברחוב העיר. בלי גיטונים מיותרים בדקו תלמידי הבעלשם טוב בכליו, והאבידה נמצאה בתרמילו.

"יכה", צעקו התלמידים, "באת ללמד תורת קורת בית המדרש ונמצאת גונב ממנו!". גררו אותו בכוח לברית המדרש, וכמעט עשו בו שפטים.

"אל תעשו לו מאומה", גער בהם הבעלשם טוב בתוקף, "הכרת'מיו ענה בו, שאינו גנב".

ציתו להוראת רבם, ושילחו את הזר לנפשו. לאחר זמן לא רב שוב נערכה ברית מילה בבית המדרש. הכול נחספו במקום, ובזמן התפילה שוב הופיע האיש הזר, שישב והגה בספר.

הרך הנולד הובא לברית המדרש, והזר מיהר לקום ממקומו, כשאחריו קמים הכול לכבוד המצווה. הברית נערכה כדן, ושוב נשנה המקרה הקודם. הבעלשם טוב ביקש לעיין בספר מסויים, והספר לא נמצא במקומו הקבוע.

הרבנות והמועצה הדתית מחלקת המקוואות

הודעה חשובה

עקב שיפוץ הנעשה לרווחת הנשים

" במקווה יא' "

רח' דוד צבי פנקס 3 (רחבת שטרית)

הרינו מודיעים שהמקווה יהיה סגור

בכל ימות השבוע כולל בערב שבת ובערב חג החל מיום א' טז' אייר תשפ"ו (03.05.2026) וזאת עד להודעה חדשה!

ניתן לפנות לכל המקוואות בעירנו הפתוחים כרגיל.

"מקווה תורן" - עד להודעה חדשה יהיה בשכונת כלניות

(עד השעה 23:00 בשעון חורף)

ועד השעה 24:00 בשעון קיץ)

רח' דר' ג'ין קלוס פישמן 55

שכונת כלניות

טלפון: 08-6673808

לברורים דחופים בלבד ניתן לפנות לגב' ויויאן ממן תחי' 0547218919

בתפילה שנזכה להמשיך לשפר

את שירותי הדת בעירנו הק'

עופר כרדי

יו"ר המועצה הדתית

לוח זמנים שבועי

יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'	יום ו'	שבת קודש	לוח הזמנים מדייק לבאר - שבע
4:30	4:29	4:28	4:27	4:26	4:25	4:24	עלות השחר
4:38	4:37	4:36	4:35	4:34	4:33	4:32	זמן טלית ותפילין
6:00	5:59	5:58	5:57	5:56	5:55	5:55	זריחה - הנץ החמה
8:34	8:33	8:33	8:32	8:32	8:31	8:31	סוף ק"ש לדעת מג"א
9:14	9:14	9:13	9:13	9:13	9:12	9:12	סוף ק"ש להנתיא והגור"א
10:22	10:22	10:21	10:21	10:21	10:20	10:20	סוף ברכות ק"ש
12:38	12:38	12:38	12:38	12:38	12:37	12:37	חצות יום ולילה
13:12	13:12	13:12	13:12	13:12	13:12	13:12	מנחה גדולה
18:15	18:16	18:17	18:17	18:18	18:19	18:19	פלא המנחה
19:24	19:24	19:25	19:26	19:26	19:28	19:28	שקיעה
19:40	19:41	19:41	19:42	19:43	19:44	19:44	צאת הכוכבים

מיד נזכר מישורו שראה את הספר בידיו של הזר בזמן התפילה. ושוב, היהודי נמצא ברחוב כשהוא קורא בספר תוך כדי הליכה.

בבית המדרש היו מי שזיהו אותו מיד ורצו להענישו על שבפנים השנייה הוא מעו לגנוב ספרים. "יד אל תיגע בו", הזהיר הבעלשם טוב, "הכרת'מיו ענה בו שאינו גנב".

חזקה על התלמידים מצוות רבם ושיחירוהו. לאחר שהלך האיש אמר הרבי לתלמידיו: "פעמיים ראיתם את אליהו הנביא מים אל מים. פעמיים הייתם שולחים בו יד לולא עצרתי מעדכם".

התלמידים הרכינו את ראשיהם מכלימה. עצב כבד ירד עליהם. הרי רבם הודיעם שאליהו הנביא מגיע לברית מילה, והנה לא זו בלבד שלא טרחו לחפשו ולראותו, אלא אף ביזוהו וכמעט היכו אותו. שתי הזדמנויותיו הוחמצו בזו אחר זו.

התחננו התלמידים לפני רבם, שיואל בכל זאת להעניק להם הזדמנות נוספת לראות את אליהו. הבעלשם טוב נעתר בפעם השלישית. "הפעם תראוהו בהיותכם בדרך", הודיע לתלמידיו, ודבריו הישרו עליהם שמחה גדולה.

העגלון רתם את הסוסים, והצדיק יצא עם חברות התלמידים לאחד ממסעותיו השיגרתיים. דרכם עברה ביער, ולפתע שעת לקראתם איש צבא מהודר, חמוש בנשק, ורכב על סוס אביר.

פחד נפל על התלמידים. האיש עצר את מרוצת סוסו ופנה לעברם. הוא ביקש אש להצית את מקטרתו. הבעלשם טוב הורה לאחד התלמידים לתת לו.

איש הצבא רכן לעבר האש שהוגשה לו. האור החיורו משפך על החבורה, והאיש הבחין ברבי היושב במרכז. "מה שלומך, ר' ישראל?", שאל בפלגות, ונימת קולו משמעה רכה וידידותית.

האיש חיבק את הצדיק בחום, כשהוא נושק לו בחיבה, והשניים שוחחו מעט. התלמידים לא הבינו הרבה מהשיחה, שהתנהלה ברמונים. גלאחר מכן האץ הלה בסוסו והתרחק מהמקום בדהרה.

דממה שררה בעגלה הנוסעת. איש מהתלמידים לא הצליח לפענח את המאורע התמוה. הכול שקעו בהרהורים, והסוסים המשיכו בדרכם.

"הבטחתי שתראו את אליהו הנביא בדרך", קטע הבעלשם טוב את השתיקה. "היבטחתי – וקימתיו. איש הצבא המהודר שפגשתם, הינו לא אחר מאשר אליהו הנביא".

בשומעם זאת חשבו התלמידים לרוץ מעקבות הרוכב, אך הוא כבר נעלם מעיניהם ולא נראה עוד...

לעילוי נשמת
 הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל
 בר עליה ז"ל
 והרבנית רחל טריקי ע"ה
 בת סימיו ז"ל
 ת.נ.צ.ב.ה.